

64. Raamattuluento: Kaksi kuvastinta

Alkurukous

Aluksi

Kristukseen uskovillakin on katseltavana edessään aina kaksi erilaista kuvastinta. Jumalasta vieraantuneella on vain yksi näkymä edessään. Olipa ihminen Herran oma tai hänen vihollisensa, tässä ensiksi käsiteltävässä kuvastimessa näkymä on usein vääristynyt - siinä on aivan kuin taittovirhe. Tämä kuva, joka ei ole koskaan koko totuus, vaikuttaa aina jollakin lailla elämäämme ja myös elämänasenteeseemme. Tämä näkymä voi vammauttaa ihmisen koko elämän, koska kuva puhuu paljon ihmisen vammoista. Näky on pirstaleinen ja oikeaa kuvaa on vaikeaa hahmottaa. Tästä kuvastimesta näkyy ihmisen kuva.

Mutta on olemassa myös totuuden kuvastin ja siitä näkyy oikea ja totuudellinen kuva. Se on oikea ja väärentämätön kuva. Näitä kahta täysin erilaista peiliä voidaan kuvata yksinkertaisesti siten että ensimmäinen kuvastin on nimeltään ”minä-itse”. Ja toinen kuvastin on Herra Jeesus Kristus.

Puhumme nyt näistä kahdesta kuvastimesta, eli peilistä.

Minä-kuvastin

Ensiksi käsittelemämme kuvastin näyttää meitä itseämme. On hyvin tärkeää, että näemme sen antaman kuvan oikealla tavalla, eli meidän tulee ymmärtää, mitä se kertoo. Näkemämme kuva ei kerro lähestulkoonkaan aina oikeaa, parantavaa totuutta. Kuva on synnin vääristämä. Nähty kuva voi olla monen elämässä niin vääristynyt, ettei se ole lähelläkään todellisuutta, mutta yrittää silti esittää totuudenmukaisuutta ja johtaa näin harhaan. Yritämme nyt valottaa tätä minä-kuvastimen kuvaa ja sen vääristymiä mahdollisimman monelta näkökulmalta. Tämä kuva ei ole aina kaunis ja miellyttävä. Tämä puheena oleva peili on usein itsekkyyden peili. Koska tämä kuvastin on itsekeskeisyyden peili, sen katselija kysyy usein kuvastimelta Grimmin veljesten klassikkosadun sanoin: ”Kerro, kerro kuvastin, ken on maassa kaunehin!”

Pienenä poikana, ehkä nelivuotiaana, sain lahjaksi taskupeilin. Siitä tuli minulle kovin rakas. Pidin sitä aina mukanani. Kun en tiennyt sen oikeaa nimeä, annoin sille itse keksityn nimen. Se oli minulle ”näkymä”. Näin siitä ensikerran itseni ja kuva varmaan miellytti minua, koska niin usein otin sen esille ja katselin sitä. Peilistä näkyi pieni kiharatukkainen pojanpullukka. Näytti hyvältä. Kukaan ei sieltä moittinut minua, vaikka olisi ollut vaipat märkinä. Mutta kuvan katseleminen kertoi jo silloin pikkupojassa asuvasta itseihailusta ja itsetyytyväisyydestä. Näemme itsemme usein parempana kuin todellisuudessa olemme. Toki kuva voi olla vääristynyt niinkin, että elämämme

kovat koettelemukset tuovat esille näkymän, joka on kehnompi kuin aito todellisuus. Tämä näkymä voi olla vääristynyt esimerkiksi sen vuoksi, että lapsuutemme on ollut henkisesti hyvinkin sairas ja neuroottinen.

Lapsuutemme ja kasvatuksemme muotoilevat voimakkaasti kuvaa, jonka näemme itsestämme. Vain harvalla, uskon, on todella ollut hyvin onnellinen lapsuus ja rakastava, tervehenkinen kasvatustilanne, jotka ovat luoneet terveen kuvan itsestämme. Jos jollakin on ollut tämä kaikki: onni, onnellinen lapsuus, terve kasvatustilanne, terve itsetunto, ovat luultavasti myös onnekkaita ihmisiä. Mutta useimmin katselemme kuvastimemme vääristynyttä näkymää. Seuraavassa on lainaus eräästä *Thomas Keatingin* tekstistä. Tämä teksti on tosin luennoitsijan jonkin verran muokkaama.

”Ihmiset halveksivat itseään, koska he eivät ole sen täydellisyyden mittaisia, jonka heidän oma mi-nänsä on rakentanut. Kun he eivät onnistu elämään tämän mahdottoman mittapuun mukaisesti, heidän sairas sisimpänsä sanoo: ”Sinusta ei ole mihinkään!” Ja niin he tuntevat häpeää siitä, ettei-vät ole onnistuneet täyttämään niitä suuria odotuksia, joka heidän kasvatuksensa, kulttuurinsa tai ylimitoitettu suoritustarpeensa ovat luoneet. Useimmilla meistä on sen tähden raskas kuorma jo varhaislapsuudessa meihin kerääntynyttä tunneromua. Ruumis toimii tämän kaiken tunneaineksen varastona. Tästä tunneromuvarastosta kumpuavat monet ahdistukset ja käsittämättömät kuormat.”

Juuri näin se on. Edellisessä lainauksessa puhutaan vääristyneestä peilistä, ja sen antamasta väärästä informaatiosta. Tuo peili voi olla jollakin lailla totuuden mukainenkin, mutta se ei anna elämää meille vaan ahdistusta. Edellä kuvattu kuvastin on meille kuin kivireki, jota vedämme koko ajan perässämme. Se on silloin menneisyytemme kuva ja raskas taakkamme. Emme kykene elämään tuon kuvan antamalla tavalla. Ja jos voisimmekin, menisimme väärään suuntaan.

Kohtaan tavan takaa ihmisiä, jotka ovat saaneet sellaisen menneisyyden, joka antaa heille sairaan minäkuvan ja ruokkii sitä. Ja he sairastavat.

Muuan *Erik Ewaldsin* potilas pyysi terapiassa: ”Antakaa minulle onnellinen lapsuus”. Tämä apua hakeva ymmärsi, että hänen vaikea elämänsä ja monet ahdistuksensa juontuivat hänen ankeas-ta lapsuudestaan ja nuoruudestaan. Näissä elämänvaiheissa hänen asiansa olivat menneet hakoteille ja väärään suuntaan. Opetus ja kasvatustilanne olivat johtaneet ihmisen kokemaan itsensä mitättömäksi nahjukseksi, alamittaiseksi ja kieroön kasvaneeksi. Tähän kokemukseen kuuluu melkein aina myös käsittämätön voimattomuus. Ihminen on uupunut. Varsinkin aamuisin, on vaikeaa. On useasti todet-tava ylösnousun aikaan: minä en jaksa enää.

Kun peili antaa vääristyneen kuvan, tunneammaisen kuvan, se johtaa samanlaiseen tilanteeseen kuin esimerkiksi tapahtuma moottoriajoneuvossa, jossa akku on vain osittaisessa latauksessa ja joku kuormittaa sitä niin että se oikuttelee ja vaikeuttaa käyntiinlähtöä. Valotkin ovat usein himmeät. Samoin ihmisen vammaisen sielunelämä kuormittaa yötä päivää ihmisen sisäistä akkua. Se työstää nukkuessakin tuota loputonta kysymystä: mikähän minua vaivaa? Mutta vastausta ei löydy. Elämä on tuskallista ja se sisältää helposti syyllisyyttä, tuomiota, ihmispelkoja ja sen tuomaa yksinäisyyttä, epävarmuutta ja jopa itsetuhoajatuksia. Tätä tilannetta yritetään usein korjata ammatti-piireissä niin sanotuilla ”sielunhoidollisilla” keskusteluilla. Näissä keskusteluissa tauti saattaa joskus vain pahentua. Useimmiten myös erilaisissa hengellisissä tilaisuuksissa mukanaolo lisää ongelmia ja vain pahentavat tätä ongelmatilaa ja tuottavat lisää ahdistusta. Tähän on kuitenkin selvä syy: näissä pai-koissa annetut lääkkeet ovat kerta kaikkiaan väärät, koskapa ongelmat on diagnosoitu väärin.

Sielunhoidon katsotaan usein tarkoittavan ihmisen hengelliseen elämään liittyviä ongelmia ja niiden hoitoa. Kuitenkin tauti voi olla todellisuudessa ihmisen sielunelämässä, ei hengellisissä ky-symyksissä. Silloin sana ”sielunhoito” on epämääräinen. Ihminen on Raamatun mukaan ruumis, sielu ja henki. Lue: *”Itse rauhan Jumala pyhittääkään teidät kokonaan ja varjelkoon koko ole-muksenne, teidän henkenne, sielunne ja ruumiinne, niin että olette nuhteettomat Herramme Jeesuk-sen Kristuksen tullessa”* (1. Tess. 5:23).

Hengellisen opettajan tai terapeutin pitäisi tunnistaa koko persoonamme ongelmat ja hoitaa sitten ihmisen jumalasuhdetta jos siinä on vääristymä. Ihmisen sielunelämään perehtyneen henkilön on osattava vastaavasti tunnistaa tähän persoonamme osa-alueeseen liittyvät traumat, ahdistukset ja muut vammat ja pyrittävä sitten terapiassa parantavaan hoitoon sielunelämän osalta. Ruumiin, kehon, sairauksissa on vastaavasti asianomaisten lääkäreiden tehtävänä antaa sairaanhoitoa ja usein lääkeapua.

Näitä asioita on käsitelty joissakin luennoissani aiemmin, koska ne tuntuvat osittain tutuilta.

Väärä kuva on voinut syntyä jo varhaislapsuudessa, jolloin muisti on saattanut pyyhkiä jopa ahdistavat asiat kokonaan pois, mutta silti ne syöttävät ihmiseen tunnistamattominakin ahdistusta. Ihmismieli toimii näin: liian traumaattiset kokemukset muisti on ehkä häivyttänyt pois, mutta silti ihminen oirehtii. Vaikkapa jommankumman vanhemman alkoholismi, vihanpurkaukset, lyönnit ja ainaiset moitteet saavat lapsen uskomaan vähitellen itsekkin olevansa kurituksen tarpeessa ja annetun kuvan mukainen. Tällä tavoin sairaus alkaa kehittyä pienessä persoonassa. Turhaan ei Raamattu opasta: ”*Isät, älkää aina moittiko lapsianne, etteivät he masentuisi*” (Kol. 3:21 KR 92).

Ei ole mitenkään epätavallista että kauppojen hyllyjen välissä monet lapset saavat osakseen vanhemmiltaan käsittämätöntä karjuntaa, rähinää ja monenlaista muutakin pahalta kuulostavaa kommenttelua. Minkähänlaista se meteli lienee sitten kotona suljettujen ovien takana? Mutta mitä kovempaa karjunta on, sitä kovakorvaisemmiksi lapset kasvavat – ja vammautuneimmiksi. Siinä ilmapiirissä kasvavat uudet ongelma- jopa rikollissukupolvet.

Jos ihmisen mieli on kovin vammautunut ja rikkinäinen, jopa puhdas evankeliumi saattaa kuormittaa sisintä. Evankeliumikin tuntuu asettavan vaatimuksia täytettäväksi. Virke: ”Uskokaa evankeliumi”, voi kuulostaa henkisesti vammautuneesta hirveältä vaateelta ja synnyttä vain torjuntaa. Kaikki kuuluu vain vaatimukselta. Ihmisestä voi tulla vähitellen lähes parantumaton lain orja, sillä hän on oppinut, että jotakin pitää koko ajan tehdä ja pitää pyrkiä edes vähän korjailemaan itseään.

Väärästä ja oikeasta peilistä kirjoittaa rovasti Urho Muroma näin:

”On suuri ero, ollaanko Herran edessä tuomittuna syntisenä vai armahdettuna syntisenä. Siinain edessä tuntee ihminen olevansa tuomittu syntinen.

Golgatan edessä hän on armahdettu syntinen. Siinai paljastaa sairauden. Golgatalalla annetaan lääkettä.

Oletko jäänyt Siinain juurelle? Yhäkö vain katselet Jumalan pyhyiden peiliin? Tiedä, ei peilillä voi ketään puhtaaksi pestä! Siksi kuuluu Herran sana sinulle: Te olette jo tarpeeksi kauan olleet tämän vuoren juurella. Kääntykää toisaalle. Lähtekää liikkeelle katse kohotettuna pois itsestänne kohti Golgatan vuorella riippuvaa ristiinnaulittua Vapahtajaa.

’Sillä niin kuin Mooses ylensi käärmeeen erämaassa, samoin on Ihmisen Poika ylennettävä, jotta kuka ikinä Häneen uskoo, ei hukkuisi, vaan saisi iankaikkisen elämän’.

Aseta majasi ristin turviin. Katso Ristiinnaulittuun!”

Edellinen on tervettä opetusta, samoin kuin seuraava:

”Sinä valittelet paljon omaa kohtaasi. – Saako syntisi sinut katsomaan enemmän Kristukseen, vähemmän itseesi? Se on oikein, muuten on valituksesi vain tekopyhyyttä. On sääliä katsella hyviä tekoja, armonkokemuksia, aikaansaannoksia, kun pitäisi katsoa Kristusta. Niiden katseleminen tekee sinut ylpeäksi, Kristuksen armon katseleminen tekee sinut nöyräksi. Armosta sinä olet pelastettu, Ef. 2: 5, 8. Älä masennu moninaisissa kiusauksissa, Jaak. 1: 2. Niiden aaltojen tehtävänä ei ehkä olekaan hukuttaa sinua, vaan nostaa sinut pois itsestäsi Kristus-kalliolle.” (Thomas Wilcox: Kallis hunajanpisara).

Edellisissä kirjoituksissa on esillä kaksi eri kuvastinnäkymää: oman minän toivoton pyrkimys parempaan ja Kristus-kuvastin, jossa kaikki on jo valmiina vastaanotettavaksi.

Minä-kuvastimesta näkyy katselijalle vain Jumalan pyhä laki, ei minkäänlaista armon pisaraakaan. Tästä kuvastimesta lohtua hakeva pettyy. Rauhaa ei löydy. On vain Jumalan korkea pyhyys ja ihmisen pienuus ja mitättömyys, sillä yksikään ihminen ei itsessään kestä Jumalan edessä. Laki on liian pyhä, että sen voisi yksikään Adamista peräisin oleva sielu täyttää. Vaatimukset ovat liian korkeat. ”*Me tiedämme, että laki on hengellinen. Minä sitä vastoin olen turmeltunut ihminen, synnin orjaksi myyty*” (Room. 7:14 KR 92).

Kuitenkin suuri osa kristityiksi nimittäviä ihmisiä hakee apua ja vastauksia minä-kuvastimesta, kun he eivät näe sitä, mitä tämä kuvastin kertoo todellisuudesta. Tämän se kertoo: ”*Sillä kaikki, jotka perustautuvat lain tekoihin, ovat kirouksen alaisia; sillä kirjoitettu on: "Kirottu olkoon jokainen, joka ei pysy kaikessa, mikä on kirjoitettuna lain kirjassa, niin että hän sen tekee"*” (Gal. 3:10).

Tämä kuvastin tulee hylätä mitä pikimmin. Sieltä kuvastuu vain ihmisen oma minä, minä itse. Sieltä näkyy ihmisen kurjuus, pettymykset, viha, kateus, alamittaisuus, menneisyyden kivireki, lain kirous, Jumalan tuomiot ja monia muita synkkää synkempiä näkyjä. Se näyttää kärsivälle vain vaatimusten kauheaa orjapiiskuria.

On vain yksi ihmisryhmä joka viihtyy minä-itse kuvastimen äärellä. He ovat narsismiin sairastuneita ihmisiä. He ihailevat itseään kuvastimensa edessä ja he ovat tyytyväisiä, jos heitä kunnioitetaan ja kehutaan. He nostavat omaa itsetuntoaan myös sillä tavoin, että alistavat kanssaihmissään, erityisesti mahdollisia alaisiaan.

Kristus-kuvastin

”Mutta me kaikki, jotka peittämättömin kasvoin katselemme Herran kirkkautta kuin kuvastimesta, muutamme saman kuvan kaltaisiksi kirkkaudesta kirkkauteen, niin kuin muuttaa Herra, joka on Henki.” (2. Kor.3:18).

Tässä kuvastimessa on kaikki valmista. Kun katselemme kuvastimesta Kristusta, katselemme täydellisyyttä. Näemme siellä yksin Hänet. Peitteet on siirretty sivuun. Näemme tästä kuvastimesta Herran kirkkauden sellaisena kuin se on. Ja mikä ihmeellisintä: muutamme sen kuvan kaltaisiksi, jonka näemme Kristus-kuvastimesta. Tuon muutostyön tekee Herra itse. Hän on Henki ja on Elämä.

Itse asiassa ihan kaikkea emme toki vielä näe, sillä olemme vielä tässä maallisessa majassamme *”Sillä nyt me näemme kuin kuvastimessa, arvoituksen tavoin, mutta silloin kasvoista kasvoihin; nyt minä tunnen vajavaisesti, mutta silloin minä olen tunteva täydellisesti, niin kuin minut itsenikin täydellisesti tunnetaan.”* (1. Kor. 13:12).

Meidän on pysyttävä armossa, jota meille niin runsain määrin tarjotaan Herrassamme ja hänen ristin työssään. Tämä on ihmeellistä Jumalan rakkautta. Siinä on elämä. Apostoli Paavali tosin neuvoo: *”Teidät on kutsuttu vapauteen, veljet. Mutta älkää tämän vapauden varjolla päästäkö itsekästä luontoanne valloilleen, vaan rakastakaa ja palvelkaa toisianne.”* (Gal. 5:13). Emme saa siis poimia evankeliumista vain pelkkää pintavaahtoa, vaan elämämme tulee ojentua evankeliumin totuuden sanan mukaan. Evankeliumikin edellyttää Jumalan tahdon mukaista elämää. Kristus ei ole synnin palvelija vaan sen poisottaja. ”*Katso, Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin!*” (Joh. 1:29). Kristuksessa olevalle sanan mukaan eläminen ei ole lisäkuorma. Mutta se tarkoittaa kuolemista omalle minälle ja suostumista ristiinnaulittavaksi. *”Jeesus sanoi kaikille: "Jos joku tahtoo kulkea minun jäljessäni, hän kieltäköön itsensä, ottakoon joka päivä ristinsä ja seuratkoon minua. Sillä se, joka tahtoo pelastaa elämänsä, kadottaa sen, mutta joka sen minun tähteni kadottaa, on sen pelastava.”* (Luuk. 9:23–24). Kun näin teemme, toteutuu meissä myös apostoli Jaakobin ohje: *”Mutta olkaa sanan tekijöitä, eikä vain sen kuulijoita, pettäen itsenne. Sillä jos joku on sanan kuulija eikä sen tekijä, niin hän on miehen kaltainen, joka katselee kuvastimessa luonnollisia kasvojaan; hän katselee itseään, lähtee pois ja unhottaa heti, millainen hän oli. Mutta joka katsoo täydelliseen lakiin, vapauden lakiin, ja pysyy siinä, eikä ole muistamaton kuulija, vaan todellinen tekijä, hän on oleva autuas tekemisessään.”* (Jaak. 1:22–25). Jeesuksen Kristuksen antama kuorma on sovelias.

” *Minun ikeeni on hyvä kantaa ja minun kuormani on kevyt.* ” ” (Matt. 11:30 KR 92).

Ennen kaikkea Kristusta heijastavan kuvastimen tulee näyttää meille tie armoon, tie Golgatalle ja Kristuksen ristinkuoleman katseluun. Sieltä vuotaa meille anteeksiantamus, rauha ja lepo, sellainen jota ei maailma tunne. Jeesus Kristus itse on sanonut: ” *Minä jätän teille rauhan. Oman rauhani minä annan teille, en sellaista, jonka maailma antaa. Olkaa rohkeat, älkää vaipuko epätoivoon.* ” (Joh. 14:27).

Saamme Kristukseen uskovina veisata luottavaisesti:

*”Ei siis alla kiusausten epäillä nyt tarvitse,
eikä tiellä huokausten epätoivo vallitse,
kun on täysi sovitus, sielun turva, pelastus.”*
(Virsi 301:4)

Myös tämä virsi kertoo Kristuksen suunnattomasta pelastustyöstä, joka antaa turvan ja rauhan rauhattomaan sieluunne. Tämä näky, jonka tämä virsi tuo eteemme, kertoo oikeasta kuvastimesta. Kuva siinä on kirkas ja se näyttää tietä ristin juurelle. Sitä kuvaa meidän tulee katsella ja seurata. ”*katse suunnattuna Jeesukseen, uskomme perustajaan ja täydelliseksi tekijään*” (Hepr. 12:2 KR 92).

Jotta katseemme pysyisi Kristuksessa, tarvitsemme siihen Jumalan sanaan perehtymistä, tarvitsemme raamatunlukua ja rukousta. Kristus löytyy Sanasta ja sen lupauksista. Kristuksen tunteminen löytyy ja säilyy tutkimalla järjestelmällisesti Kirjoituksia, ennen kaikkea Uutta testamenttia. Jo Vanhasta testamentista löydämme paljon lupauksia tulevasta Messiaasta.

Kristuksesta sanotaan: ”*Hän on näkymättömän Jumalan kuva, esikoinen, ennen koko luomakuntaa syntynyt.*” (Kol. 1:15). Kysymys ei ole kuitenkaan vain pelkästä kuvasta, vaan elävästä todellisuudesta. Rukouksessa olemme kosketuksissa tähän Herraamme. Rukous pitää meidät elävinä ja hänen yhteydessään. Vaikka tunteekin ovat Jumalan lahjaa, eikä niitä tule hylätä, niiden ja kokemuksen varaan ei kuitenkaan voi rakentaa jumalasuhdetta. Sanassa ja rukouksessa pysymme hänen yhteydessään.

Kun minä-kuvastinta hallitsee laki, ahdistus ja valhemaailma, vastaavasti Kristus-kuvastimesta näkyy uskonvanhurskaus, armo, ilo ja rauha. Kuinka huikaisevan erilaisia nämä kaksi kuvastinta ovatkaan! Niitä ei voi mitenkään vertailla keskenään. Ero on yhtä suuri kuin kuolemalla ja elämällä, pimeydellä ja valkeudella. Lepoa ei sielu löydä ennen kuin kaikki pelastus on rakennettu Kristuksen ansiotyön varaan. Siinä sielu on kotonaan ja levossa. Vain Kristus-kallio on riittävän vahva kestämään ihmissielun kamppailuissa maailmaa ja saatanaa ja syntiä vastaan. Kun sielu kamppailee synnin syvyyksissä, vain Jeesuksen ristin katseleminen ja hänen vanhurskautensa kykenevät antamaan levon joka rauhoittaa myrskyn. Syyllisyyden ja tuomion kalvaessa omaatuntoa tämä on vaikeaa, nimittäin lepääminen yksin Kristuksessa. Mutta muuta oikeaa turvapaikkaa, turvakaupunkia, ei ole kuin Kristuksen katseleminen.

Apostoli Pietari kirjoittaa: ”*Yhä runsaampana tulkoon osaksenne armo ja rauha, jonka Jumalan ja meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen tunteminen antaa*” (2. Piet. 1:2). Vain tällä tavoin: Jeesuksen Kristuksen lisääntyvä tunteminen lisää ihmisen sisimmässä Herran antamaa armoa ja rauhaa. Omat ponnistelut ovat sen tähden aivan turhia ja peittävät vain Kristuksen kasvot.

Sinua minä halajan katsella: Sinun kunniaasi. Vaikka nyt näen arvoituksen tavoin, minä näen silti sinun valmistamasi pelastuksen. Lapsikin sen näkee ja iloitsee. Kuva on oikea sillä se on kuva joka näyttää Golgatan ja Kristuksen ristin. Näen vertavuotavan Jumalan Pojan ristillä. Kuulen hänen huutavan: ”Se on täytetty.” Mitä se tarkoittaa? Se tarkoittaa että pelastus on tullut koko maailmalle. Jokainen tarvitseva saa sen ottaa ja omistaa. Ja hän saa elää! ”*Sillä te olette kuolleet, ja teidän elämänne on kätkeytynä Kristuksen kanssa Jumalassa; kun Kristus, meidän elämämme, ilmestyy, silloin tekin hänen kanssaan ilmestytte kirkkaudessa.*” (Kol. 3:3,4). Tätä Kristus-kuvastin näyttää. Se

on nyt jo elävää todellisuutta. Kaikki eivät sitä näe sillä heidät on sokaistu. He ovat niin rakastuneita tähän maailmaan, että he pysyvät sokeina. ”Hän sanoi: - Mene ja sano tälle kansalle: Kuulemalla kuulkaa älkääkäsä käsittäkö. Katsomalla katsokaa älkääkäsä ymmärtäkö. Paaduta tämän kansan sydän, sulje sen korvat, sokaise sen silmät, ettei se silmillään näkisi, ei korvillaan kuulisi eikä sydämellään ymmärtäisi - ettei se kääntyisi ja tulisi terveeksi.” (Jes. 6:9,10).

Mutta valitut saavat nähdä hänet, sillä: ”Sokeat saavat näkönsä ja rannat kävelevät, spitaaliset puhdistuvat ja kuurot kuulevat, kuolleet herätetään henkiin ja köyhille julistetaan ilosanoma.” (Matt. 11:5).

Näetkö sinä tämän niin suunnattoman suuren pelastuksen? Jos näet, et voi olla kiittämättä ja ylistämättä.

Ilo on Jeesuksen läheisyyden tuntomerkki. Ilo, rauha ja lepo ovat siellä missä Kristus hallitsee. Hänen ulkopuolellaan on vain syyllisyyttä, kalvavaa epävarmuutta ja ahdistusta.

Iloitse siis hänen, Jeesuksen Kristuksen, ansioista. Vain ne riittävät pyhälle Jumalalle. Vain Kristuksen ansioita katselemalla näet Isän lempeät kasvot.

Sinä saat ja sinun tuleekin tehdä Jumalan tahdon mukaisia töitä, mutta perustus ei saa rakentua koskaan niiden varaan. Peruskallio on Jeesus Kristus. Katsele johonkin muualle ja sinä alat heti horjua.

Sanomme vielä kaiken näkemämme perusteella:

Ihana on Siion virtoinensa. Ihanat ovat Herran temppelein huoneet. Ihanat ovat hänen laitumensa. Ja me saamme olla siellä hänen kanssaan, me hänen laitumensa lampaat. Saamme levätä ja nauttia noista ihmeellisistä vihreistä niityistä ja virvoittavista vesistä. Ihana on Kristus. Kiitos Herra, sinä olet siunattu Jumala! Siunattu olet myös sinä, joka näet yksin Kristuksen ja hänen täytetyn työnsä silmiesi edessä! Kristus on Jumalan kuva! (Kol. 1:15).

Aamen.

